

»Imovnici« so nadalje: cerkve, manastiri in druge cerkvene ustanove, katerim to osobitost priznava cerkvena oblast, in če to priznanje ni protivno državnim zakonom. Uprava cerkvenega imetka je samoustavna. Pravoslavne cerkve in manastiri ne morejo svojih nepremičnin odstopati brez posebnega dopustila državne vlasti. (Čl. 716—719.)

Državno imetje (čl. 720—722) je javno ali pa državna »osobina«. Posebni zakoni bodo še določili, kako si država pribavlja dohodke za državne potrebe in stroške.

Poslednja dva razdela pišeta o imovnikih ali pravnih osobah, ki se sestavljajo po volji pojedincev, katere pa mora priznati država. To so »društva« (čl. 723—754) in pa »zaklade« ali ustanove (čl. 755—766). »Državni savjet« mora tu čuvati, da se ne zgodi nič zakonu protivnega.

Del šesti in zadnji obsega »objašnjenja, odredjenja (definicije) in dopolnila« k prejšnjim delom, potem govori o nekih vrstah dokaza v imovinskih poslih, naposled o merjenji in računanji časa v imovinskih poslih. Završuje se pa zakonik z zakonjačkimi (pravniškimi) izreki in pri-slovicami, ki zakona sicer ne morejo predrugečiti, a pojasnujejo njegov razum in smisel. Vzeti so ti lapidarni izreki naravnost iz narodnega običajnega govora in so v zakoniku to, kar so »*regulae juris*«, v rimskih »Digestah«.

Toliko za pregled vsebine.

Dr. Majaron.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) K § 919. obč. drž. zak. („Po božjih in človeških postavah“).

C. kr. okrajno sodišče na V. je izdalo razsodbo z dne 30. julija 1888, št. 5741: Toženec Janez O. je dolžan priznati, da tožnikoma Matiji O. in Cili O. ni moči v miru prebivati v njegovi hiši, in dolžan torej namesto stanovalne pravice dajati jima vsako leto namestka po 15 gld. ter po 4 sežnje bukovih drv ali 20 gld., in sicer četrletno nazaj od dne vročene tožbe, vse to nerazdelno pod eksekucijo. To, kolikor se več za stanovanje v tožbi zahteva, namreč 15 gld., se odbije.

R a z l o g i :

Opravičenost tožbene zahteve presojevati je z ozirom na določbo § 919. obč. drž. zak., po kateri je pogodbene dolžnosti natanko izpolnjevati, in mora stranka, katera tega ne stori, povrniti drugemu pogodniku nadomestilo ali škodo. Obe stranki priznavata, da imata tožitelja po pogodbi z dne 21. aprila 1874. l. pravico stanovati v toženčevi hiši ter pravico do potrebnih drv. Tožnika navajata: da jima ni prestatu na domu toženčevem, ker ju le-tá in žena njegova zaničujeta, sujeta in nadlegujeta z vednim preprirom, tako, da je to ravnanje celó vsej sosesčini v pohujšanje, zahtevata zaradi tega, naj jima toženec preskrbi stanovanje drugje, oziroma plača za to vsako leto po 30 gld. namestka, a za kurjavo po 20 gld., ali da po 4 sežnje bukovih drv. Namestek, ki o njem govori § 919. obč. drž. zak., smatraji je za odškodbo, in torej je gori navedeno pravno dolžnost presojeti po načelih XXX poglavja obč. drž. zak., oziroma po § 1295. obč. drž. zak.; po le-tem določilu je podloga vsaki odškodbi krivnja ali pogodbi protivno ravnanje, ali brez ozira na pogodbeno zavezo. Le-tu se vpraša, kakor rečeno, za pravico tožnikov do stanovanja s kurjavo vred. Če tudi ne trdita tožnika, da jima toženec odteguje ali brani oboje, pravita vender, da sta vsled omenjenega navzkrižja in pohujšljivega ravnanja v svojih užitkih tako prikrajšana, da jima ni moči s tožencem bivati pod jedno streho in torej uživati primerno pravico stanovanja.

Le-tá trditev je sama po sebi umevna in tudi v zakonu utemeljena; pri trajajoči pravici, n. pr. stanovanja mora biti upravičencu zagotovljeno, da ga bode lahko užival v miru.

Rešiti je torej vprašanje, ali so toliko napete razmere v hiši toženčevi, da ne morejo tožnikoma užitek naravnega stanovanja izključiti ali vsaj bistveno kratiti, in dalje, ali je krivnja temu na strani toženčevi? Tu je omeniti naslednje:

Kakor je razvidno iz kazenskih spisov, na katere se je sklicevalo v pravdi, prepirali sta se tožnica Cila O. in toženčeva žena z grdljivimi besedami in bili sta obe s sodnim zaporom kaznovani. Zaslišane priče, osobito sosedje in zaupniki so izrekli, da provzročujeta obe stranki veden prepri, ker neče nobena stranka potrpeti ali prijenjati, in od tod največ izvira nemir in zbadljivo navskrižje. Manj od drugih prizadet je pri tem navskrižji tožnik Matija O., največ pa žena toženčeva; ta je tožnico Cilo O. uže s polenom udarila in telesno poškodovala. —

Tožnik Matija O. navaja dalje, da ga toženec — njegov pravi sin — suje, žali, ker ga tika, nazivlje starca in preklinja. To sta potrdili priči G. S. in J. M., ta še posebno, da žena toženčeva tako preklinja, da jo je grdo in pohujšljivo poslušati. — Ako se preudari to in kar so priče navedle, gotovo je toženec kriv vzrokov navskrižja, ker njemu kot glavi družine ni odgovarjati samo za svoje, ampak tudi za svoje žene ravnanje. Ta krivnja je toliko večja, ker pristoji tožnikoma kot starima užitkarjema naravno spoštovanje in ker se tožencu nikakor ne spodobi, tožniku — svojemu očetu — očitati vsako malotno napako, ker je marveč njegova dolžnost prizanašati očetu, in s tem, da zabranjuje pohujšljivo vedenje v družini, izpolnjuje tudi jako važno občansko nalogo. Ker se torej tožnikoma bistveno krati prebivanje v domači hiši in ker je dokazano, da toženca, če tudi ne jedino le njega, zadeva vsaj važna sokrivnja, upravičena sta zato tožnika zahtevati namestek za stanovanje in kurjavo. Namestek pa sta zvedenca določila za stanovanje samo s 15 gld. na leto.

Na apelacijo tožnikovo je c. kr. višje deželno sodišče v Gradci z odločbo z dne 7. novembra 1888, št. 9548 razsodbo nižje inštanice predrugáčilo ter odbilo tožbeno zahtevo.

Razlogi:

Tožnika trdita, da imata vsled pogodbe z dne 21. aprila 1874 pravico do stanovanja v toženčevi hiši in do toliko drv, kolikor jih potrebujeta za kurjavo. Te pogodbe sicer ni med pravnimi spisi, in na njo se po smislu določbe § 257. obč. sod. r. tudi ni moči ozirati, ker jo je toženec predložil šele pri apelaciji. Vender pa toženec priznava te pravice, ki se iščejo v tožbi, in zatorej je dognano, da pristojta tožnikoma. Le-tá ne trdita, da bi jima bil toženec branil uživati jih, zahtevata pa, da jima toženec plača namestek teh pravic *pro futuro*, ne da bi bil naveden *terminus a quo*. Taka zahteva pa z ozirom na določbo § 919. obč. drž. zak. sama na sebi ne more obveljati, ker sploh ne trdita tožnika, da bi se bil zavezal toženec za kak slučaj in posebno za takšne slučaje, kakeršni so povedani v tožbi, plačati namesto pogojenega naravnega preužitka namestek v denarji, in ker tudi ni zaostankov iz tega naslova ali jih vsaj tožnika nista navedla. Navskrižja pa, katera so razložena v tožbi in pravdi in katera baje tožnikoma ovirajo uživanje svojih pravic, nikakor niso taka, da bi opravičevala zahtevo, katera se ne strinja povsem s pogodbenimi

določbami. Opravičevati jo morejo tem manj, ker kažejo v to pravdo vpleteni kazenski spisi in izpovedbe prič, da sta oba pogodnika — in to najbolj vsled nestrpnosti ženstva v družini — zakrivila bolj ali manj medsobne razprtije; to vse pa zoper toženca, ki je samo za se prevzel s pogodbo dolžnosti preužitka, ne more ustanoviti pravne posledice, da bode v prihodnje drugače poravnaval preužitek, nego li se je bil zavezal.

Na revizijsko pritožbo tožnikovo je c. kr. najvišje sodišče z odločbo 22. januarija 1889, št. 14773 predrugačilo razzodbo višjega sodišča, a obnovilo razzodbo okrajnega sodišča.

Razlogi:

Vsakdo, ki mora drugemu dajati v svoji hiši stanovanje, dolžan je tudi ž njim ravnati tako, da more dotični stanovanje uporabljati brez ovir, in prav tako mu je skrbeti, da se njegova družina tudi tako vede. Kakor je izpovedal se toženec sam, zavezan je po izročilni pogodbi z dne 21. aprila 1874 dajati tožnikoma v svoji hiši stanovanje in vrhu tega ju preskrbevati s potrebnimi drvimi za kurjavo. Priče so potrdile, da toženec svojega 77 let starega očeta, od katerega je nekdaj prejel vse posestvo, ne spoštuje tako, kakor zahtevajo to božje in človeške postave; on ga nikoli ne imenuje očeta, ampak ga tika, nazivlje starca in preklinja; tudi je nekoč prepovedal, da bi tožnica Cila O. zakurila z njegovimi drvimi. Najbolj surovo se pa vede toženčeva žena, katera — kakor so izpovedale priče — tožnika tako preklinja, da se ne zgledujejo nad tem samo otroci, ampak vsa vas in je — kakor je razvidno iz predloženega kazenskega spisa — v meseci januariji 1888. z okleščkom pretepla in pri tem telesno poškodovala tožnico Cilo O. Tožnika gotovo nista dolžna gledati, da se toženec — njiin sin — vede tako proti njima, in torej tudi ne v takih razmerah stanovati še na dalje v njegovi hiši. To, da se vede toženec proti tožnikoma tako, velja uprav toliko, kakor da se on brani dajati jima v pogodbi pogojeno stanovanje v svoji hiši; tako sta primorana tožnika ogniti se nevrednemu vedenju sinovemu in poiskati si drugega stanovanja, in ker je to zakrivil toženec, kateri je kot glava družine odgovoren tudi za vedenje svoje žene, povrniti mora zaradi tega, ker je ravnal proti pogodbi, vsled tega nastalo škodo, plačati jima torej po zvedencih določeni nametek za stanovanje in jima dati tudi za kurjavo potrebna drva ali pa jima plačati njihovo vrednost.

---

b) O stroških izpovedi pod prisego.

Odlok, ki potrjuje, da se je prisegla manifestacijska prisega, naložena z rzsodbo c. kr. za m. del. okrajnega sodišča v Lj. z dne 23. junija 1887 št. 15352, ima dodatek: zaznamovani stroški tožiteljevi se določujejo z 10 gld. in spadajo k pravnim stroškom.

Prisegalec pravi v rekurzu, da uže pri prisegi ni hotel pripoznati tožiteljevih stroškov. Utemeljevanje prvega sodnika, da spada intervencija pri prisežnem naroku k pravdi, ne more držati; priseganje pravokreпно naložene manifestacijske prisega ni več predmet pravde, ampak izpolnitev tega, kar nalaga rzsodba. Glavna ali dopolnilna prisega pač je z dotično pravdo v zvezi, ker je zavisen izid pravde od priseg, in vender se stroški intervencije *ad videndum jurare* nikoli ne priznavajo, ker je intervencija zgolj fakultativna, nikakor pa potrebna za zasledovanje svojih pravic ali za obrambo. Tolikanj manj se da opravičevati priznanje stroškov za intervencijo pri manifestacijski prisegi, ki kar nič več ne spada k pravemu pravnemu postopanju. Če ne pride protivnik k izjavi in priseganju, to nima zanj nikakeršnih kvarljivih nasledkov, in od tod izvira kakor same iz sebe, da je bila intervencija protivnika samo fakultativna, nikakor ne potrebna. Novela za pravdo postopanje z dne 16. maja 1874 št. 69 drž. zak. dovoljuje le priznanje potrebnih pravnih stroškov; priznanje stroškov za prisotnost pri izpovedi pod prisego, torej za nepotreben popravek, ne more biti dovoljeno in bi se bilo moralo od protivnika z zaznambo stroškov implicate zahtevano povračilo odbiti.

C. kr. višje deželno sodišče predrugači prvosodni odlok v pritožbeni točki, odbije zahtevo tožiteljevo, izraženo z zaznambo stroškov, da se mu naj povrnejo stroški intervencije, in naloži tožencu povrnitev rekurznih stroškov v 14 dneh pod eksekucijo.

R a z l o g i :

Dolžnost toženčeva, izpovedati pod prisego dele v zapuščino spadajočega premoženja, bila je predmet pravdi, stroški protivnikove intervencije pri priseganju *ad manifestationem* niso torej ni *accessorium* pravnih stroškov ni stroški eksekucije; dotična zahteva tožiteljeva, naj se mu povrnejo stroški, nima temelja v zakonu.

C. kr. najvišje sodišče spravi prvosodni odlok v pritožbeni točki zopet v veljavo in spozna, da naj trpi toženec stroške svojega

apelacijskega rekurza sam in naj povrne tožitelju stroške revizijskega rekurza v 14 dneh pod eksekucijo.

Razlogi:

Uže dvorni dekret 30. oktobra 1788 št. 911 zb. pr. zak. pravi: sodba na izpoved pod prisego je jednaka sodbi, ki nalaga tožencu, da mora nekaj storiti. Toženec celó ni prostovoljno prisegel tega, v kar je bil obsojen; tožitelj je bil primoran zvršitev sodbe prisiliti (tožencu se je uže globa 50 gld. zagrozila, če ne bo podal izpovedi pod prisego); tožitelju se ne more odrehati pravica intervencije pri dotičnih prisežnih narokih (toženec ni mogel vsega naštetih pri prvem naroku) in sicer po pravnem zastopniku; za stroške zvršbenega postopanja so merodavna taista pravila kot za predídoče spoznavno postopanje, óno je le nadaljevanje tega postopanja; tožitelju se torej povrnitev stroškov, ki jih je imel s pravdoznanim zastopstvom pri dotičnih narokih, ne more oporekati po smislu določeb § 24. zakona z dne 24. maja 1874 št. 69 drž. zak.

c) Kako je tolmačiti določbo § 52. ces. patenta z dne 20. novembra 1852, št. 251. drž. zak. (civ. jur. n.)?

Tožnik trdi v tožbi, da pripada parcela kat. št. 1034 obč. Dobrave k njegovi v deželni knjigi za Štajersko upisani graščini „Zalesju“ ter da nima toženi J. J. nikakeršne pravice, voziti po tej parceli, vendar zlepa ne neha voziti, — zategadelj naj sodišče spozna, da je tožnik neomejen lastnik imenovane parcele, ter da tožencu ne pristoji vozna pravica.

Pri naroku določenem za skrajšano razpravo, opiral se je toženec na določbo § 52. ces. pat. z dne 20. novembra 1852, št. 251 drž. zak. trdeč, da je za ta slučaj pristojno le deželno sodišče v Gradci ter da je tožbo zavrniti zaradi nepristojnosti sodišča. Po končanem odgovoru na tožbo sta obe stranki prosili preložitve.

C. kr. okrajno sodišče v Sl. Gr. je po smislu § 26. prav. dvornega dekreta s 24. oktobra 1845, št. 906 zb. pr. zak. ustavilo nadaljnje postopanje v tej reči ter tožnika obsodilo v povrnitev tožencu priznanih stroškov iz naslednjih

razlogov:

§ 52. civ. jur. n. predpisuje, da je smeti tožbe, katerim je predmet stvarna pravica zaradi nepremične reči, vložiti jedino le pri realni inštanci. Vpraša se tukaj, ima li nasprotnik vozno pravico na imenovani parceli ali ne; predmet tožbi je torej vozna pravica po nepremični reči. Ne oziraje se na to, sta li tožnik ali toženec za se podvržena temu sodišču ali ne, pristojna je le realna inštanca, — to je tukaj c. kr. deželno sodišče v Gradci, da sodi v tej stvari.

V svojem rekurzu trdi tožnik, da on ni zahteval stvarne pravice na nepremični reči, da niti zahtevati ni mogel take pravice na svoji lastni zemlji, ampak on le tirja, da bi se odrekla stvarna pravica drugi osebi.

C. kr. višje deželno sodišče v Gradci je zavrnilo tožnikov rekurz, ker ta nikakor ni mogel omajati zakonitega stališča, ki ga je primerno utemeljil prvi sodnik.

---

d) Je li cedent pravdni drug (sotoženec), ako tožnik cesijo izpodbija po smislu zakona z dné 16. marcija 1834, št. 36. drž. zak.?

V bagatelni tožbi je trdil tožnik, da je imel cedent tirjati od njega (tožnika) 20 gld., on pa od cedenta mnogo več na podlogi neke poprejšnje razzodbe. Navzlic temu je prepustil cedent svojo tirjatev sotožencu J. Z-u, kateremu so bile te razmere dobro znane. Zategadelj naj sodišče razzodi, da je cesija nasproti tožniku neveljavna, da morata oba toženca to priznati in povrniti pravdne stroške.

K razzpravi je prišel sotoženec J. Z., ne pa tudi cedent, in je zahteval, da naj se tožba zaradi nepristojnosti sodišča zavrne. Rekel je, da njegovo navadno prebivališče ni v tem sodnem okraji; da cedent sicer v tem kraji stantuje, da pa tega po smislu § 31. zakona z dné 16. marcija 1834, št. 36. drž. zak. ni bilo tožiti in je vprašanje o pristojnosti zaradi njega (sotoženca J. Z.) presojati prav tako, kakor če bi bil sam tožen.

C. kr. okrajni kot bagatelni sodnik v Sl. Gr. je zavrnil tožbo prav iz teh razzlogov.

Proti tej razzsodbi je podal tožnik pritožbo ničnosti, opiraje se na § 78, št. 7 bag. post., v kateri je rekel: Cedent ni prišel k razzpravi in bilo ga je kontumacovati; to se ni zgodilo, nego tožba se je zavrnila proti obema, akoprav je sotoženec J. Z. le zahteval, da naj se

njemu nasproti zavrne ; zategadelj je celo razpravo ponoviti, tem preje, ker gotovo ni res, da ni smeti tudi cedenta tožiti v takih slučajih, postopanje pa proti jednemu tožencu se ne da ločiti od postopanja proti sotožencu J. Z.

C. kr. višje deželno sodišče v Gradci je zavrnilo pritožbo ničnosti iz naslednjih

razlogov:

Sodnik mora *ex officio* presojati aktivno in pasivno legitimacijo tožnikovo, in rabsodba se mora ozirati na to, ako bi mu legitimacija manjkala, ne gledé na to, je li to napako toženec grajal ali ne. On je torej celó po zakonu ravnal, da je tudi v nenavzočnosti prvotoženčevi tožnikovo legitimacijo cedentu nasproti presojal, in ne more se trditi, da bi bil vsled tega prekoračil predlog, katere si bodi stranke.

Kazensko pravo.

K § 411. kaz. zak. (Odločba c. kr. najvišjega kot kasacijskega sodišča z dne 26. maja 1888, št. ad 3908.)

C. kr. državno pravdnštvo v Lj. je dvignilo obtožbo proti Mateju M. I. zaradi hudodelstva javne posilnosti po § 99. kaz. zak., — II. zaradi prestopka proti varnosti lastí po § 459. kaz. zak., in III. zaradi prestopka proti telesni varnosti po § 431. kaz. zak., — in sicer poslednjega storjenega s tem, da je 16. januarija 1888 proti Josipu V. zamahnil s sekiro in ga potem s polenom udaril čez hrbet, — torej dejanje započel, pri katerem je uže po njegovih naravnih, vsakteremu lahko znanih nasledkih mogel izprevideti, da utegne napraviti kako nevarnost za življenje, zdravje ali telo ljudi.

Z rabsodbo z dne 17. februvarija 1888, št. 1423, bil je Matej M. od obtožbe v vseh točkah oproščen po § 259. št. 3 kaz. pr., in sicer od obtožbe ad III iz naslednjih

razlogov:

Gledé obtožbe zaradi prestopka zoper telesno varnost po § 431. kaz. zak. se pa obtoženec na podlogi svojega zagovora in izpovedbe priče Josipa V., da je (obtoženec) sekiro samo vzdignil, ne pa ž njo proti Josipu V. zamahnil, in da po udarcu s polenom ni bilo nobenih nasledkov, to dejanje torej tudi sposobno ni bilo provzročiti ne-

varnost za življenje, zdravje ali telo ljudi — po § 259. št. 3 kaz. pr. mora oprostiti; kajti njemu na rovaš deto dejanje bi bilo k večjemu zasledovati kot prestopok proti varnosti časti po § 496. kaz. zak., k temu pa, ker Josip V. dotične obtožbe ni dvignil, v le-tem slučaju ni povoda.

C. kr. državno pravdništvo v Lj je le zaradi oprostivte *ad III* vložilo pravočasno pritožbo ničnosti po smislu § 281., št. 9 lit. *a* kaz. pr. r. in podprlo jo bistveno z naslednjimi

razlogi:

Priča Josip V. je pod prisego navedel, da je 16. januarija 1888, naprošen od Josipine M., v Podgorje šel po neko žito; da je tja prišel tudi Matej M. z namenom zaprečiti, da se to žito odnese; da je Josipu V. in Josipini M. žugal in ju stran podil; da je Josipa V., ko ni hotel oditi, najpoprej s pestjo v prsi sunil, lomil ga, potem segel po sekiri, katero so mu pa izvili; da je dalje za vozno verigo zagrabil in ž njó Josipa V. hotel udariti; da je, ko so mu bili odvzeli tudi verigo, poprijel sekirico z namenom, da bi Josipa V. po glavi udaril; da se je, ko so mu jo bili vzeli iz rok, polastil cepina, ki so mu ga tudi siloma iztrgali; in da je poslednjič oborožil se z velikim seženjskim polenom in udaril ž njim Josipa V. po hrbtu, ne da bi ga bil poškodoval. To je tudi sodišče smatralo za dokazano, a ga vendar oprostilo od obtožbe po § 431. kaz. zak., in sicer zaradi tega, ker udarec s polenom ni učinil nikakih nasledkov; to dejanje obtoženčevo torej tudi sposobno ni bilo provzročiti nevarnost za življenje itd. — Po mnenji c. kr. drž. pravdnštva je pa ta utemeljitev sodišča očitvidno protivna zakonu, kajti ne gledé na to, da iz gori navedenega in pravilno dokazanega dejanja obtoženčevega izhaja uže samo po sebi namen Mateja M., telesno poškovati Josipa V., udarec z dolgim polenom po hrbtu človekovem je gotovo tako dejanje, da more vsakteri uže po naravnih, vsakemu znanih nasledkih izprevideti, da lahko napravi nevarnost za življenje itd., dejanje torej, katero presega pojem prestopka proti varnosti časti po smislu § 496. kaz. zak., — in to tem bolj, ker § 331. kaz. zak. sam poudarja, da je tako dejanje kazenskopravno zasledovati tudi takrat, kadar ni iz njega nastala nobena škoda. Sodišče je torej zakon napačno uporabilo, in je tudi pritožba zaradi ničnosti opravičena po § 281. št. 9 lit. *a* kaz. pr. r.

C. kr. najvišje kot kasacijsko sodišče je pa z odločbo z dne 26. maja 1888 v št. *ad* 3908 to pritožbo zavrglo, opirajoč se povsem na naslednje

razloge:

Brezdvomno je, da dejanje obtoženčevo — udarec s polenom po hrbtu — znači tako dejanje, katero je sposobno spraviti v nevarnost telesno celovitost, in gotovo je tudi nezakonito, če se na take slučaje ne uporablja zakonska sankcija § 431. kaz. zak. zgol zaradi tega ne, ker vsled udarca niso nastopili niti vidni znaki, niti nasledki na životu udarjenčevem; ker je § 431. kaz. zak., kakor to poudarja tudi njegovo besedilo, uporabljati tudi takrat, kadar dejanje ne provzroči nobene kvare. Ali sodišča mnenje, da je dejanje, dognano po glavni razpravi, zasledovati le vsled zasebne obtožbe po smislu § 496. kaz. zak., ugaja vendar-le kazenskemu zakonu; kajti razprava in tudi ničnostna pritožba je brezdvomno dokazala, da je obtožencu pripisovati namen grdo ravnati proti Josipu V. Če bi bilo dejanje obtoženčevo telesno varnost ali življenje napadenca (Josipa V.) istinito stavilo v nevarnost, moralo bi se kot nalaščno (§ 411. kaz. zak.), oziroma kot v sovražnem namenu započeto (§§ 152. ali 140. kaz. zak.) razsojevati kot nalaščna lahka, oziroma kot težka telesna poškodba ali pa kot uboj. Ker pa v tem slučaji nobeden teh nasledkov ni nastopil, opravičen je popolnoma sklep sodečega sodišča, da ima gori navedeno dejanje obtoženčevo vse znake dejanskega grdega ravnanja po § 496. kaz. zak. — Ničnostna pritožba, katera v tem ravnanji ne vidi prestopka po § 496. kaz. zak., ampak le prestopok po § 431. ib. prezira, da je zakonski naredbi § 431. (katera se pridružuje naredbi § 335. kaz. zak., tudi dopolnjuje jo) kaznovati le dejanja, pri katerih je nevarnost za življenje, zdravje ali telesno varnost provzročil storilec po krivdi (*in culposer Weise*), v slučajih pa, kadar nastopi hudobni naklep bodi tudi *dolus indirectus* (sovražni namen koga mrcvariti), ni moči uporabljati §§ 335. in 341. kaz. zak.; če bi se nazorom ničnostne pritožbe dalo veljati, onda bi v slučajih dejanskega grdega ravnanja § 496. kaz. zak. sploh ne mogel priti v porabo. — Ničnostno pritožbo je torej bilo zavreči po smislu § 288. kaz. pr. r.

